

LEONA BLAIR

**DE PARTEA
ÎNGERILOR**

Traducere: GICUȚA NIȘTOR

EDITURA LIDER

București

THE SIDE OF THE ANGELS

Copyright © 1992 by **Leona Blair**

Published by arrangement with Bantam Books a division of
Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt
rezervate **Editurii LIDER - București**

Tiparul executat sub comanda nr. 80 414

Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria „CORESI” București

ROMÂNIA

PARTEA I

I

1961

Catherine Earnshaw, fie să nu-ți găsești liniștea atîta timp cît trăiesc eu! Ai spus că eu te-am ucis – atunci obsedează-mă!... Oh, Doamne! Este de neînchipuit! NU POT să trăiesc fără viața mea! NU POT să trăiesc fără sufletul meu!

Cătea!

Era vocea tatălui său. Bubui ca o rachetă venind din dormitorul de dedesubt și explodează tocmai în pod, smulgînd-o pe Kate din plăcerea lecturii. Își șterse lacrimile și se așeză pe canapeaua uzată, strîngînd la piept, în dreptul inimii, exemplarul uzat al romanului *La răscruce de vînturi*.

– *Tîrfă!*

Cartea alunecă din mîinile lui Kate. Tatăl ei nu ridică niciodată vocea și niciodată nu folosea astfel de cuvinte!

– Scutește-mă de ieșirea asta de revoltă! o auzi pe mama ei, cu melodiosul său accent din Carolina.

– Ce dracu' crezi că faci? întrebă Tyler.
– Împachetez! se răsti Sydney. Ar trebui să înțelegi pînă și tu, profesore. Te părăsesc.
– Pentru amantul tău?
Kate își acoperi urechile cu palmele.
– Dacă mă vrea.
– Ar fi bine să speri că te vrea, pentru că eu nu te voi mai primi niciodată înapoi!

– Nu mai vin eu înapoi! Nu te mai suport. Mi se strînge pielea pe mine cînd mă atingi. Dar cu el...

Kate clătină energic din cap, încercînd să-l golească de imaginile hidoase care i se alcătuiau în minte. Îi era rău. Mama ei vorbea despre o dragoste bolnavă, o dragoste despre care oamenii rostesc numai în șoaptă, acea dragoste pe care Kate nici nu și-o putea imagina pentru că ea era prea naivă. Rușinea fișni din adîncurile ființei sale, unde stătuse ascunsă, nebanuită de nimeni în toți cei doisprezece ani din viața ei.

Mama ei să facă *asta* cu un alt bărbat!

Jos se lăsase o tăcere amenințătoare. Se ridică de pe canapea și, fără să facă nici un zgomot cu papucii ei de casă, traversă podeaua de lemn a podului. Coborî repede scara, străbătu culoarul și se opri în fața ușii dormitorului părinților săi. Din locul în care se afla nu-i putea zări pe nici unul, însă vedea valiza desfăcută pe cuvertura albastră și mîinile mamei, albe, grațioase, așezînd lucrurile înăuntru – lenjeria de corp delicată pe care Sydney o îndrăgea atît de mult, fustele ei elegante și bluzele de cașmir. Albastrul era culoarea preferată

a lui Sydney, îndeosebi acel bleu luminos ca și ochii ei.

– Cine este el? întrebă Tyler răgușit.
– Royal Benedict, răspuse Sydney.
– Vărul tău?! Dumnezeuule, asta-i un incest!
– Dacă este incest, să știi că-l practic de cînd aveam cincisprezece ani.

– Nu te cred! Vocea lui Tyler tremura.
– Am făcut dragoste în ziua în care m-am măritat cu tine, continuă Sydney cu vocea catifelată și insinuantă. În timp ce mama stătea în cumpănă dacă să te accepte sau nu, noi doi eram în cabana de la debarcader, dezbrăcați.

Kate ridică mîinile ca să-și acopere urechile, dar cuvintele continuau să-i străpungă auzul.

– Dumnezeuule mare! șopti Tyler. De ce?
– Pentru că nu-l văzusem de doi ani și îl adoram. Întotdeauna l-am iubit. Noi doi sîntem făcuți din același aluat. El este singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

– Au mai fost și alții?
– Bineînțeles că au mai fost și alții! Sydney făcu o pauză, iar cînd vorbi, vocea ei răsună uscată și tăioasă: Nu ești tu cel mai bun amant din lume, Tyler.

– Știai al naibii de bine ce fel de bărbat sînt încă înainte de nuntă. De ce te-ai măritat cu mine?

– Royal nu este genul de om care să se însoare. Mi-era greață de școală și pentru nimic în lume nu voiam să mă întorc la mama acasă, pufni Sydney. Polly era cea perfectă, model de onestitate feminină.

Se lăsă iar o tăcere încordată.

– Katherine! spuse Tyler cu glas sugrumat. A cui este Katherine?

Kate ar fi vrut să se facă una cu peretele dur și rece.

– Este a ta, Tyler, răspunse Sydney. Nu trebuie decît să o privești ca să-ți dai seama.

– Dar eu te-am iubit, ripostă Tyler cu o neputință patetică. Te-am iubit!

– O foarte mare prostie din partea ta, spuse Sydney. Eu suport proștii, nu însă și plictiseala. Mi-am dat toată silința să fiu o soție de profesor într-un oraș universitar, dar acum află că am organizat ultimul ceai pentru studenții tăi adorați. Am copt ultimii afurisiți de biscuiți!

– N-am să-ți permit să o iei pe Katherine.

– Știu. Sydney tăcu un moment, apoi continuă cu vocea ușor voalată: Nu vreau s-o părăsesc, dar îi va fi mai bine cu tine. Este dulce, micuța mea sobră, dar seamănă cu tine. Sînteți ca două boabe într-o păstaie. Nu aveți nici o altă pasiune în afară de istorie. Iar eu trăiesc în prezent.

Kate se apropie de ușă. Acum îi putea vedea. Chiar și în clipele astea, cînd se grăbea, dar era și furioasă, Sydney Ballard era o femeie extraordinară. Pentru Kate era cea mai minunată creatură modelată vreodată de Dumnezeu. Împletea frumusețea clasică americană a blondei magnifice, mlădioase, cu nimbul glorios al prințeselor din povești, o luminozitate pe care Kate – brunetă ca și tatăl ei, prea înaltă pentru o fată și destul de stîngace – știa că nu o va avea niciodată.

Tyler Ballard era un bărbat frumos, cu părul negru, des și trăsăturile feței puternice, deschise, însă acum chipul lui era pămîntiu și, furios, închidea și deschidea pumnii.

Lui Kate i se făcu milă de el. Apoi se înfurie pentru că el permitea să se întîmple așa ceva, că o lăsa pe mama să plece.

– Ești o femeie anormală, spuse Tyler. O Lilith*, un demon.

Sydney ridică din umeri.

– Aș fi ultima care să nege asta. Bietul Tyler! Te-ai însurat cu blonda Elaine și te-ai trezit în cele urmă cu Morgana la Fay. O să te bucuri să mă vezi plecată.

– Nu pleca! țipă Kate deodată, din pragul ușii. Părinții se întoarseră și o văzură strîngînd cu putere tocul ușii pentru a-și păstra echilibrul. Nu mă părăsi, mamă, te rog, nu pleca! la-mă cu tine!

Fața lui Sydney se descompuse, zîmbetul sardonice se transformă într-o expresie șocată. Era la fel de palidă ca și Tyler.

– Iubita mea, nu știam că ești acasă!

– Ai fi plecat fără să-ți iei rămas-bun? șopti Kate uluită.

– Kate... iubit, pur și simplu nu mă simt în stare să-mi iau rămas-bun de la tine.

– Atunci rămîi!

– Nu pot.

– De ce? Kate îl priyi pe tatăl său.

* În legendele semite antice, spirit feminin al răului sau demon care bîntuie locurile părăsite și atacă deseori copiii. În folclorul ebraic, Lilith apare ca prima soție a lui Adam, înainte de a fi creată Eva.

– Nu-ți pot explica. Ești prea mică. Vocea femeii tremură și mâinile. Dar se va rezolva totul, ai să vezi. Se întoarse la valiză, mișcând mâinile într-o doară.

– Katherine, interveni tatăl. Tu nu înțelegi...

– Ah, ba da, înțeleg! Am auzit tot ce ați vorbit... despre bărbatul acela... despre tot. De ce nu o poți ierta, tati? De ce nu vrei s-o lași să stea cu noi?

– Dumnezeu! exclamă Sydney blînd. Kate...

– Nu vrea să fie iertată, o întrerupse tatăl. Vrea să ne părească. Pe amîndoi.

Kate își întoarse privirea către mama sa. Aștepta ca ea să nege, cu lacrimile încremenite ca într-un suspans paralizant. Secunde treceau, dar ea așteptă pînă cînd înțelese că nu mai era nici o speranță.

– Vă urăsc! spuse ea cu un calm straniu. Pe amîndoi. Vă voi urî pînă la moarte!

– Katherine! strigă Tyler îngrozit. Eu nu am nici o vină. Dacă ai auzit totul, trebuie să știi că așa este.

– Ceva... zise Kate, trebuie că noi am făcut ceva...

Se întoarse și fugi, coborînd vijelios scările de la intrare, pierzîndu-se apoi în umbrele serii de primăvară timpurie din Noua Anglie.

Se opri la marginea hotarului care despărțea proprietatea lor de cea a vecinilor, privind cum cîmpul verde se transforma într-un lac negru pe măsură ce cobora întunericul. După o vreme, zări un taxi, apoi o văzu pe mama ieșind din casă cu valiza în mînă și urcîndu-se în mașină. Kate privi pînă cînd taxiul dispăru.

În vestibulul de la intrare, tatăl ei urmări, și el, pînă cînd nu se mai văzură luminile de poziție ale mașinii.

O privi apoi îndelung pe Kate, înainte de a se întoarce și a trînti ușa care-i despărțea, pedepsind-o pentru trădarea ei mai greu decît ar fi putut s-o facă prin cuvinte.

Kate găsi ascunzișul strîmt dintre cele două proprietăți, unde se ascundeau ea și Rebecca atunci cînd erau mici. Se pshemui acolo, tremurînd laolaltă cu frunzele, așteptîndu-și prietena.

– Nu mă voi gîndi la asta, șopti ea. Mă voi gîndi la Rebecca.

Pentru că numai pe ea o mai avea.